

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **D. P** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2019, čj. MV-134195-4/SO-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 3. 2020, čj. 30 A 205/2019-113,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 14. 8. 2019, čj. OAM-34501-26/DP-2018, podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce odmítl neoprávněně výpověď na některé z otázek, které mu byly položeny v rámci výslechu konaného dne 20. 6. 2019.

[2] Z prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že žalobce měl povolený dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem společného soužití rodiny s platností do 30. 3. 2019. Dne 3. 12. 2018 podal žádost o jeho prodloužení. Následně byl předvolán k výslechu za účelem ověření jeho činnosti na území České republiky, neboť správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že k němu existovala utajovaná informace. První výslech proběhl 21. 3. 2019. Správní orgán I. stupně po porovnání výpovědi s obsahem utajované informace dospěl k závěru, že žalobce na otázky, které se k ní bezprostředně vztahovaly, odpovídal neurčitě a spíše vyhýbavě. Z tohoto důvodu byl opětovně předvolán k výslechu. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že 27. 3. 2019 do poznámky žádosti poznamenal, že k osobě žalobce je vedena utajovaná informace v režimu vyhrazené, jež je uchovávána mimo spis dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Při druhém výslechu 20. 6. 2019 žalobce na otázky ohledně jeho podnikatelské činnosti a cest do Karlovarského kraje odmítl odpovědět zcela, a to buď proto, že nesouvisely s předmětem řízení, nebo se jednalo o obchodní tajemství. Stalo se tak i přes upozornění, že v tom případě bude řízení v souladu s poučením daným před výslechem zastaveno.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítla. Následně podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[4] Krajský soud nejprve označil část žalobních bodů obsažených v doplnění žaloby ze dne 5. 3. 2020 za opožděné. Jednalo se o zcela novou argumentaci, o kterou je možné žalobu rozšířit podle § 71 odst. 2 s. ř. s. jen ve lhůtě pro její podání. Za nedůvodnou označil žalobní námitku týkající se nesprávného výkladu § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Otázky, na které žalobce odepřel odpovědět, nebyly okrajové. Byly relevantní z hlediska posouzení jeho žádosti. V souvislosti s tím nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány v řízení nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[5] Pokud žalobce v odvolání navrhl, že na položené otázky dodatečně odpoví, učinil tak opožděně. O možnosti zastavit řízení v případě, že odmítne vypovídat, byl poučen jak před zahájením obou výslechů, tak i poté, co poprvé odpověď odepřel během výslechu 20. 6. 2019. Musel si být tohoto následku vědom. Nelze přistoupit ani na možnost dodatečné výpovědi v odvolacím řízení. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce nutně zjistil, kam správní orgány svými dotazy směřují, čímž získal časový prostor se na otázky znovu připravit. Provedení dalšího výslechu bránila také zásada koncentrace správního řízení upravená v § 82 odst. 4 správního řádu.

[6] Zákon o pobytu cizinců v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti neukládá povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince. V případě procesních usnesení musí existovat zvláště silné indicie, že je třeba posouzení přiměřenosti provést. Ty správní orgán I. stupně zjevně neshledal. Krajský soud souhlasil s postupem žalované, která v tomto směru přístup správního orgánu I. stupně korigovala a přiměřenost rozhodnutí posoudila, byť odůvodnění označil za relativně stručné. Tvrzení žalobce, týkající se údajně nepřiměřeného zásahu do jeho soukromých a rodinných poměrů, nepovažoval za nijak výjimečná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Vymezil se vůči průběhu obou výslechů před správním orgánem I. stupně. Dále namítal, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud zcela přešel námitku, že řízení před správními orgány neproběhlo podle obecných ustanovení správního řádu.

[8] Napadl i nesprávné posouzení několika právních otázek. V první řadě, zda nezodpovězení jedné z mnoha nesouvisejících otázek při výslechu postačuje k zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Také nesouhlasil se závěrem, že při postupu podle citovaného ustanovení neměly být posuzovány dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud nesprávně posoudil též kolizi práva stěžovatele neodpovědět na konkrétní otázku a sankce hrozící za jeho uplatnění.

[9] Krajský soud nevzal v potaz, že zastavení řízení správním orgánem I. stupně mělo za následek okamžité vyhoštění stěžovatele a tím zásadní dopady do života jeho rodiny. Měl zvážit, zda nemělo proběhnout celé správní řízení za účelem zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou pochybnosti. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2019, čj. 29 A 34/2018-62, který v podobné věci dospěl k opačnému závěru. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se ztotožnila.

[11] V řízení před Nejvyšším správním soudem podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalovaná ve vyjádření k návrhu uvedla, aby odkladný účinek přiznán nebyl, neboť nebyly splněny podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Nejprve se zabýval její přípustností. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[14] Podle daného ustanovení jsou také mj. nepřípustné kasační námitky, které stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohl. Stěžovatel tvrdí, že výslechy nebyly vedeny na dostatečně profesionální úrovni, přičemž tuto námitku dále rozvíjí. Dále namítá, že byla nesprávně posouzena kolize jeho práva neodpovědět na konkrétní otázku správního orgánu, pokud se domnívá, že by tím mohl přivodit újmu sobě nebo osobě blízké, a sankce hrozící za uplatnění tohoto práva. Dále polemizuje, zda se správní orgán I. stupně způsobem výslechu stěžovatele nesnažil nedovoleným způsobem neformálně získat informace pro jinou policejní součást. Tyto námitky nebyly

uplatněny v řízení před krajským soudem, aniž v tom stěžovateli cokoliv bránilo a jsou tak nepřípustné.

[15] Stěžovatel také musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[16] Z tohoto důvodu jsou nepřípustné námitky, že dotazy správního orgánu I. stupně směřovaly do jiné oblasti, než která je relevantní pro posouzení jeho žádosti, a že nezodpovězení jen několika z mnoha nesouvisejících otázek stačí k zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na další okolnosti případu. Krajský soud uvedl, že sporné otázky byly pro posouzení žádosti podstatné bez ohledu na to, jestli správní orgán k jeho osobě vedl utajovanou informaci. Směřovaly na podnikatelské a jiné aktivity stěžovatele v Karlovarském kraji. Což jsou podle krajského soudu otázky relevantní v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu osoby, která působí či působila v několika obchodních společnostech či družstvech činných na území České republiky. Správní orgán nemůže být při zjišťování skutkového stavu ve svém oprávnění klást otázky omezen počtem již zodpovězených otázek, proto není jejich počet relevantní. Stěžovatel však tyto závěry krajského soudu ohledně relevantnosti a množství nezodpovězených otázek v kasační stížnosti nijak konkrétně nezpochybňuje.

[17] Stěžovatel dále tvrdí, že správní orgány vůbec nepostupovaly podle obecných ustanovení správního řádu, ačkoliv ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců není mezi výjimkami, na které postup podle správního řádu nedopadá. Obdobnou námitku stěžovatel vznesl i v doplnění žaloby. Krajský soud ji označil za opožděnou, protože doplnění žaloby bylo doručeno až po lhůtě pro její podání a nejednalo se o rozvinutí žádného v žalobě již obsaženého bodu. Stěžovatel však tento závěr krajského soudu nijak nezpochybňuje. Pouze opakuje žalobní argumentaci bez toho, aby řekl, čím se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení. Tato kasační námitka ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalované. Je proto nepřípustná.

[18] Se stěžovatelem pak nelze souhlasit, že by se touto námitkou musel krajský soud zabývat z moci úřední s ohledem na § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Citované ustanovení tedy upravuje možnost soudu zrušit rozhodnutí i bez nařízení jednání. Z toho však plyne jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Postup z moci úřední výslovně předpokládá jen § 76 odst. 2 s. ř. s. v případě, že napadené rozhodnutí trpí vadami, které způsobují jeho nicotnost. K vadám dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je soud oprávněn přihlédnout pouze

na základě námitky žalobce (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Na tyto závěry navázal rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, podle kterého § 76 odst. 1 s. ř. s. není výjimkou z dispoziční zásady a proto neplatí, že k vadám podle tohoto ustanovení soud vždy přihlíží z moci úřední. Soud není oprávněn přihlédnout k vadě řízení, která není žalobcem namítána, pokud mu nebrání přezkoumat rozhodnutí v rozsahu všech uplatněných žalobních bodů. Krajský soud proto nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud k námitce stěžovatele, že správní orgány nepostupovaly podle obecných ustanovení správního řádu, nepřihlédl z moci úřední.

[19] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud na jedné straně konstatuje, že výpověď cizince má sama o sobě omezenou vypovídací schopnost, na druhé straně však dovozuje, že by mohlo jít o otázku závažnou. To však nelze posoudit bez meritorního rozhodnutí, čímž byl stěžovatel zbaven zákonné ochrany. Na podporu své argumentace uvádí rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, dle kterého nelze mít skutkový stav za prokázaný na základě dedukcí a úvah správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré nabízené důkazy.

[20] Krajský soud v bodě 42 napadeného rozsudku uvedl, že výslech žadatele je významným důkazním prostředkem, a proto s odmítnutím vypovídat spojuje zákon následek v podobě zastavení řízení. Dále pokračuje: „*Na tom nic nemění zmínka žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na niž poukazuje žalobce, že má výpověď cizince jen omezenou vypovídací hodnotu. Každý důkazní prostředek je totiž třeba hodnotit podle zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v § 50 odst. 4 správního řádu. To pochopitelně dopadá i na výslech cizince podle § 169j zákona o pobytu cizinců, při jehož hodnocení je samozřejmě nutno přihlédnout i k tomu, že jde o výslech osoby interesované na výsledku řízení.*“ Tyto závěry krajského soudu si však vzájemně nijak neodporují. To, že může mít určitý důkazní prostředek s ohledem na konkrétní okolnosti omezenou vypovídací hodnotu, neznamená, že jde bez dalšího o důkazní prostředek nevýznamný. Navíc se nejednalo se o žádnou klíčovou argumentaci krajského soudu, ale pouze o argumentaci poukazující na smysl jednoznačného zákonného textu § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Ten je konstruován bez dalších podmínek tak, že důvodem zastavení řízení je to, že v řízení o žádosti odmítne cizinec vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výslechu. To, jakou důkazní váhu by měla výpověď cizince, by se však posuzovalo až v meritorním rozhodnutí. Pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil na argumentaci, že je nejprve třeba vždy hodnotit důkazní váhu výpovědi cizince, což jde jen v meritorním rozhodnutí, stal by se § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců obsoletním, což je zjevně absurdní.

[21] Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo vyhověno, když v odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení nabídl, že zodpoví všechny dotazy správního orgánu I. stupně. Správní orgány tak porušily § 52 správního řádu, neboť neprovedly všechny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Krajský soud tento návrh stěžovatele posoudil jako důkazní návrh. Uvedl, že s ohledem na koncentraci řízení stanovenou v § 82 odst. 4 správního řádu k němu nelze v odvolacím řízení přihlédnout. Tento závěr označil stěžovatel za formalistický. Jednalo se o důkaz, který nemohl uplatnit dříve při svém výslechu, jelikož by na tyto otázky z hlavy nedokázal přesně odpovědět. Rozhodně však nešlo

o důkaz podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu, neboť nešlo o meritorní rozhodování.

[22] Zásada koncentrace řízení je vyjádřena v § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*

[23] Účelem zásady koncentrace je, aby byly veškeré podstatné námitky ze strany účastníků řízení uplatněny již v řízení v prvním stupni. Striktně vzato, odvolatel skutečnosti, které mohly být uplatněny dříve, namítat může, ale správní orgán k nim nepřihlédne. (Potěšil, L. In: Potěšil, L. a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 462). Tento cíl je společný bez ohledu na to, zda správní řízení končí vydáním meritorního, nebo procesního rozhodnutí.

[24] Stěžovateli lze obecně přisvědčit v tom, že koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Koncentrační zásada se neuplatní obecně ani v dalších řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS).

[25] Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení ovšem na nynější případ nedopadá. Řízení bylo zahájeno na žádost stěžovatele, nikoliv z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud postupoval v souladu s judikaturou, podle které je v řízeních o žádosti zásada koncentrace zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). Zásada koncentrace řízení se tedy vztahuje i na nyní projednávanou věc (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017 čj. 10 Azs 206-2016-48).

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody, proč nemohl na dotčené otázky odpovědět již v řízení před správním orgánem I. stupně. Tvrzení, že pokud by odpovídal z hlavy, tak by jeho odpovědi mohly být nepřesné, za relevantní nelze považovat. Nepochybně mohl odpovědět v tom rozsahu, který si pamatoval a sdělit, že podrobnosti si již nepamatuje. Obdobně lze přistoupit i k popisu aktivit stěžovatele v Karlovarském kraji, které přiložil k odvolání. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 125/2004-54 je nepřípadný. Týká se totiž posuzování řádných a včasných důkazních návrhů žadatele.

[27] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že žalovaná byla oprávněna postupovat v souladu se zásadou koncentrace, aniž by se jednalo o zbytečný formalismus a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně.

[28] Stěžovatel dále napadá závěry správních orgánů a krajského soudu o tom, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců nemají být posuzovány dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán I. stupně měl posoudit přiměřenost rozhodnutí podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož se tato povinnost váže na každé rozhodnutí vydané podle tohoto zákona. Za absurdní v souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadů považuje stěžovatel závěr, že jeho rodině nic nebrání v tom, „*aby svůj rodinný život realizovali v Rusku nebo v jiném státě dle své volby, skutečnost, že jde o osoby tří různých státních příslušností, tomu není na překážku*“, a že se jedná „*o řešení běžné životní situace, s níž se musí vyrovnávat každý cizinec, kterému není prodlouženo pobytové oprávnění*“ (body 61 a 62 napadeného rozsudku). Krajský soud měl přehlédnout, že se napadené rozhodnutí fakticky rovnalo okamžitému vyhoštění člena rodiny, která v České republice dlouhodobě pobývá.

[29] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[30] Krajský soud k tomu uvedl, že v případě procesních usnesení není třeba přiměřenost posuzovat, pokud neexistují zvláště silné indicie nasvědčující opaku, s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2019, čj. 30 A 114/2017-92.

[31] Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu se však v případě zastavení řízení podle § 169r zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno. Pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tak správní orgán nemá jinou možnost, než řízení zastavit (rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, čj. 8 Azs 37/2021-81, a ze dne 7. 1. 2022, čj. 8 Azs 314/2019-39). Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že se povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vztahuje na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Případná dřívější odlišná judikatura krajského soudu tak byla překonána. Z téhož důvodu je nepřípadný poukaz stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2019, čj. 29 A 34/2018-62, neboť jej Nejvyšší správní soud zrušil citovaným rozsudkem sp. zn. 8 Azs 314/2019 právě z důvodu nesprávného právního posouzení otázky, zda byl správní orgán I. stupně povinen posuzovat při zastavení řízení o žádosti cizince přiměřenost rozhodnutí. Na věc nepřiléhavý je i odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-100, č. 2882/2013 Sb. NSS, jelikož ten se vztahuje k meritornímu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu narušení veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud proto koriguje závěr krajského soudu ohledně posuzování přiměřenosti procesních rozhodnutí. Tato dílčí korekce však není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, zvlášť v situaci, kdy krajský soud právo vyložil pro stěžovatele

příznivějším způsobem. S ohledem na tyto závěry pak není namístě přezkoumávat správnost závěrů krajského soudu ohledně možných dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[32] Stěžovatel dále nesouhlasí s krajským soudem, že nepříznivou situaci si způsobil on sám a musí proto nést následky. Byl to však sám stěžovatel, kdo svým jednáním znemožnil naplnění zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu.

[33] Jelikož soud o věci samé rozhodl bezodkladně po podání návrhu na přiznání odkladného účinku, tak o tomto návrhu už pro nadbytečnost nerozhodoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. května 2022

Petr Mikeš
předseda senátu